

# CSIPIKE

piticul  
comunist



Pagini Libere este o editură anarhistă.

Suntem un colectiv descentralizat, autonom și organizat non-ierarhic. Scopul nostru este acela de a oferi publicații (cărți, broșuri, fanzine etc.) în limba română și, uneori, în alte limbi, în ideea de a populariza și inspira viziuni și practici alternative la sistemul actual, capitalist și autoritar.

Tradiția libertară a fost întotdeauna una în care pamfletele, tipăriturile clandestine și materialele tipărite rapid și pe ascuns au circulat liber, neîngrădit. Continuând această tradiție, materialele publicate de către Editura Pagini Libere pot fi folosite, adaptate sau modificate de către oricine dorește acest lucru, însă nu cu un scop comercial. Cerem, pe cât posibil, persoanelor care folosesc materialele publicate de noi sau părți din acestea să specifice, într-o formă neintruzivă, sursa de unde au preluat materialele respective.

[pagini-libere.ro](http://pagini-libere.ro)

[facebook.com/editurapaginilibere](https://facebook.com/editurapaginilibere)

[editurapaginilibere@protonmail.com](mailto:editurapaginilibere@protonmail.com)

Ceea ce urmează să citiți este o deturare de narativă, o tehnică dragă mie.

Ilustrațiile originale au fost făcute de către Lívia Rusz și au apărut în cartea pentru copii, *Csipike az óriás törpe*, de Fodor Sándor (1974).

De ce tocmai o carte de copii? Pentru omuleții non-adulți, se prezintă prin ilustrații - ca expresivitate și acțiune - cele mai de bază lucruri, care, scoase dintr-un context și puse în altul, pot funcționa cu ușurință în a arăta imaginea discursului.

Discursul și narativa nouă va trebui să le descoperiți singuri, citind următoarele pagini.

Semnat, eu  
Cristian-Dan Grecu



\*\*\*





Era cu puțin înainte de răsăritul soarelui, într-o zi ca oricare alta.

Micul mare pitic, eroul nostru, tovarășul Csipike, dormea liniștit, molfăind și avînd scurte vise cu fel și fel de mîncăruri bune, dulciuri și activități plăcute. Dar noi, știind cine este, îi vom spune doar Csipike.

Și tot visînd, din săritura cu prăjina în butoiul cu murături, deodată, se afundă într-un vis tare, tare adânc.

Era un vis diferit de celelalte. Era foarte complicat, simțindu-se complexitatea sa materialistă și istorică.

Puțin știa el cum îi va



schimba și determina visul ce a fi să fie, destinul și cursul vieții lui.

Se făcea că umbla printr-o pădure foarte deasă. Era mîhnit, căci se simțea de parcă mergea fără niciun scop. Cu cît pășea, ca pierdut în spațiu, cu atît trecea timpul mai mult și devenea tot și tot mai derutat.

Dintr-o dată începu să se panicheze.

”Ce este locul ăsta? De ce mă aflu aici? Știi că este un vis, dar parcă orice aș face, nu mă pot trezi din el!”

Și apoi, ca din nimic, începu să se contureze o siluetă în întuneric, care creștea și tot creștea, apropiindu-se de Csipike.

Eroul nostru se sperie și o luă la fugă, dar o voce îl opri.

- Csipike, stai! Sunt eu, tov. Iuliu Albinuș.

Îi zîmbi și, după ce se salutară, aleseră să parcurgă drumul împreună - oricare era acesta, ori-





unde îi ducea!

Acum Csipike nu mai era singur, îl avea pe prietenul lui lângă el. Sperietura trecu de-ndată.

Mergînd ei ce au mers, deodată, Csipike, urcat fiind pe ciotul unui copac demult tăiat, alături de prietenul său, tov. Iuliu Albinuț, care ținea un felinar ca să lumineze calea, văzu că lumina albă a lunii se preschimbă într-una tot mai roșie. La început se sperie, și-și ridică privirea către cer.

- Tov. Albinuț, ce se întâmplă?

- Nu știu, Csipike, dar pare a fi o stea Roșie care preia locul lunii!

Și chiar așa era.

O stea roșie-roșie creștea în fața ochilor lor. Devenea tot mai puternică și parcă tot mai apropiată. La început le-a fost frică, dar mai apoi au înțeles.

- Tov. Albinuț...

- Da, Csipike, știu.

- Simți?

- Simt.





Csipike nici nu stătu pe gânduri și fugi în primul oraș, oprindu-i pe toți cetățenii din activitățile lor cotidiene.

- Opriți, tovarăși cetățeni!

Opriți și ascultați la mine!

- Ce are și asta?, întrebă amuzat tov. Peștilian.

- Tov. Peștilian, v-am oprit din ale voastre munci spre a vă

anunța că am văzut calea Comunismului!

- Ce înseamnă asta, *calea Comunismului*?

- Este calea pe care întreaga umanitate trebuie să o parcurgă! Împreună, pentru o viață mai bună, egală, fără stăpânitori!

Iar Csipike începu de-ndată să presare cu dragă inimă semințele revoluției în inimile tuturor celor care treceau pe lângă el.

Când, deodată, apărură ca din senin un inamic de clasă: un milițian!

- Stai!, zbieră milițianul. Ceea ce faci tu aici e un act violent împotriva statului!







Hai, oprește-te și caută-ți un loc de muncă, pramatie!  
Nu mai cerși atenție de la acești cetățeni harnici și cuminiți!

Nici nu termină ce avu de zis, că milițianul sări să-l înhațe pe Csipike. Lumea se uita terorizată cum micul mare pitic, care le oferise sămânța revoluției cu nici prea multă vreme în urmă, era abuzat de către o ciupercă, plină de otravă și ură-n ochi.

- *Tovarăși*, reuși Csipike să urle, *tovarăși*! Iată-l pe unul dintre cei care nu doresc ca noi toți, animale și pitici deopotrivă, să putem avea o viață bună, tihnită, o viață-n care iubirea și egalitatea să primeze, iar libertatea și dragostea față de aproape să ne fie normă de viață.

Auzind acestea, milițianul deveni și mai nervos, înroșindu-se de furie. Îl tot învîrti pe Csipike dar acesta, cu o ultimă speranță în ochi și cu un zvîcnet venit la momentul oportun, reuși să se rupă din strînsoare și fugi.

Și fugi, și tot fugi...



Speriat fiind de acest vis, Csipike se trezi brusc și pică din pat.

”Uff, ce vis îngrozitor”, își spuse piticul. ”Uff, ce îngrozitor am visat”.

Și se puse la marginea patului, uitându-se la iubitul partener cu care împărțea așa de multe. Așa de mult îl iubea pe tov. Cîrțișescu, încît multe ar fi făcut și sacrificat pentru el; și știa că acest sentiment este reciproc.”Ce bine că doarme liniștit. Sper ca măcar el să viseze bine...”



Iar Csipike al nostru stătu pe gânduri multe minute. Și începu să-și dea seama de multele nelegiuiri și răutăți din lumea reală, cea pe care o trăia zi de zi. Și cu cît se gîndea mai mult, cu atît își dădea seama de toate discriminările pe care le vedea. Cum



albinuțele hărnicuțe, ca tov. Iuliu Albinuț, cu care și visase, sunt supra-muncite ca să producă cât mai multă miere, care să fie vîndută la prețuri mari, iar muncitorii să primească... mai nimic! Cum chiar și partenerul lui, tov. Cîrțișescu, este folosit zi de zi să sape tuneluri peste tuneluri și rareori vede lumina zilei.

După un răstimp, Csipike văzu că răsare soarele și se decise că ar fi timpul să iasă la o plimbare ca să se mai liniștească.

”Sunt *doar* un pitic... ce pot eu să fac ca să schimb toate răutățile astea din lume? E mult prea mult pentru mine...” Și ieși și se puse lângă niște flori, sperând că mirosul lor îl va calma. Dar tot mohorât și supărat era. Aparent, nimica nu-l putea înveseli... iar asta îl supăra din ce în ce mai tare...







Lumea începu să se trezească. Familia tov. Rîlă-Iepurilă mergea spre grădinile de morcovi, soții tov. Mistrețeanu să caute ghinde și trufe, familia tov. Păsărilă își lua zborul în căutare de noi resurse pentru fermă. Rîmele deja lucrau pămîntul, iar viața, așa cum o știa Csipike de multă vreme, continua.

Dar, hopa! Ce văzu dintr-o dată Csipike? Cîteva tovarășe albinuțe se uitau mirate spre un grup de furnicuțe harnice care.... oare ce făceau?

”Oare iau pulsul societății noastre ca să vadă dacă suntem pregătiți de-o schimbare?”, îi trecu acestuia, subit, prin minte. Se tot uita el mirat la ele și ele înspre el. Apoi fu văzut de către prietenii lui dragi și scumpi.





- Hai Csipike, ce ai?, îl întreabă tov. Iepuriță dintr-o dată. Ești mohorât. Hai, *fi* bucuros!

- Cum să fiu bucuros, răspunse Csipike, când cu toții suntem exploatați de către inamicii noștri de clasă?

- Inamic de *clasă*?, se auzi parcă o singură voce dinspre furnicuțe. Hai, spune-ne mai multe!

Așa că Csipike se urcă ca să fie văzut de către toți, și începu:

- Zi de zi suntem folosiți de parcă nu am fi ființe vii!







Zi de zi roadele muncii noastre se duc către EI și niciodată nu ne revin nouă, precum ar trebui!

- Da, da, are dreptate!, vocifera grămăjoara care se adunase în juru-i.

- Ce e de făcut?, se auziră voci din mulțime.

- A venit momentul, spuse Csipike și-și luă alura lui de pitic serios. A sosit momentul să ne luăm viețile în propriile noastre membre superioare! Am avut aseară un vis în care mă aflam într-o pădure, mergând prin întuneric, și mă simțeam singur și fără ajutor. Apoi, dintr-o dată, a răsărit steaua!

- Care stea?, întrebare în cor furnicuțele.

- Steaua *Comunismului!*

- Și ce este Comunismul ăsta de care ne spui?, întrebă tov. Mistrețeanu.

Nici nu apucă să răspundă că apăru tov. Melcescu.

- Vă pot răspunde eu la asta!, zise acesta.





- Tov. Melcescu? Dumneata, ca arhitect social, ai auzit *deja* despre Comunism?

- Da, Csipike, și am așteptat momentul ăsta de foarte multă vreme! Iată, prieteni, cum *deja* ne adunăm cu un scop!

- Și care e scopul? Întrebă tov. Rilă-Iepurilă.

- Scopul este să fim liberi cu toții, iar munca să fie făcută de noi, pentru noi. Ca atare, haideți să facem ca ziua de azi să fie prima zi a Comunei Animalo-piticești Pădurea Liberă!

- Uraa! Trăiască Comuna Animalo-piticească Pădurea Liberă!

Iar în timp ce cu toții se veseleau se auzi, subit, un orbecăit.

- N-o să funcționeze, nu vă mai bucurați degeaba.

- Tov. Orbecăiescu... despre ce vorbești?

- Ce vreți voi e o utopie, un vis...

- Un *contra-revoluționar*, șușotiră între ele furnicuțele.

- Știi că unora vă este greu, continuă orbecăitul, dar unele lucruri sunt așa cum le vedem. Nu pot fi schimbate...





Auzind acestea, Csi-pike se ridică și începu să-și povestească tot pă-sul de pe suflet: visul lui, și ce vede el zi de zi, des-pre viață, despre muncă și iubire. Iar lumea se în-sufleți; chiar mai mult, începând să ignore orbe-căiala *reformistă* a tov.

Orbecăiescu.

- Răspîndiți vestea cea mare!, se auzi glasul puter-nic al tov. Mistrețeanu.

- Vestea Comunei, vestea libertății nou venite!, continuă partnerul lui Csi-pike, tov. Cîrțițescu, și apoi își sărută iubitul.

Iar soția tov. Iuliu Albinuț zumzăi de-ndată la tov. poștaş, apoi la colegele ei și ale lui de serviciu, care, de-ndată ce auziră vestea instaurării noii Comune, de-clarară grevă generală. Multele familii de tov. iepuri au





decis prin consens că morcovii mai au de crescut și au anunțat renaturalizarea întreprinderii de Morcovi și preschimbarea acesteia într-o cooperativă, condusă de către ei, în mod egal, cu deciziile luate în cadrul plenarelor. Pînă și tov. rîme au ales să-și ia liber în acea zi și să stea la umbra frunzelor și florilor.

De fapt, niciun animal nu mai merse la muncă - în afară de tov. Orbecăiescu, care era economist - și se dedicară cu toții cauzei Comunismului.

Csipike se simțea mîndru și bine și decise să meargă să se gîndească la ce urma să fie făcut la malul apei din imediata vecinătate.

Băgîndu-și degetul mare în rîu își spuse, glumind: "Hehe, da, temperatura este cea corectă pentru o schimbare radicală!"

Simțea cum acea zi era un efect rațional a zeci și sute de cauze și contexte. Conștiința socială și cunoașterea istoriei au dus la formarea acestui context revoluționar.





Plimbându-se prin nou formată Comună, vedea cum lumea lucrează cu spor spre a crea cât mai multe contexte socio-politice noi care, în timp și spațiu, vor deveni un motor puternic al schimbării permanente și perpetue. Știa că prin muncă se poate ajunge la mult așteptată și râvnită societate liberă.

- Tov. Cioran, cum merge organizarea tovarășelor zburătoare pentru crearea unei hărți exacte a teritoriului spre a implementa noi tehnologii care ne vor ușura viața?

- Csipike, munca merge ca pe roate! Cu toții lucrăm

cu spor, știind că avem un țel, un scop. Până și condițiile de la locul de muncă sunt net superioare, și asta în numai câteva ore!

-Ați reușit să rezolvați problemele legate de discriminarea de gen la locul de muncă?

- Sincer, de îndată ce am anunțat formarea cooperativei, diferențele au dispărut de la sine! Dar vom continua munca în acest sens. Calea e lungă!

- Mult spor!

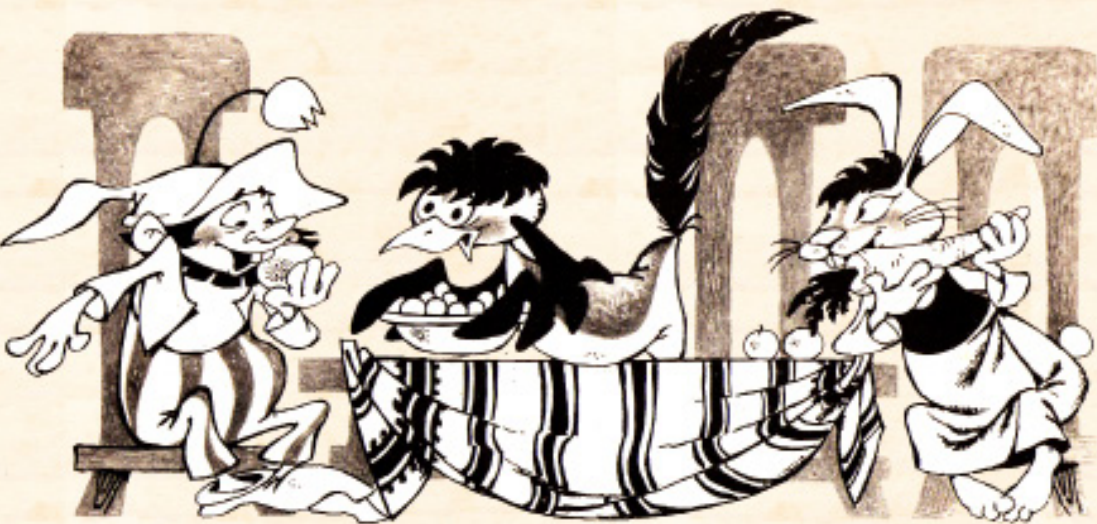




Reajuns acasă, Csi-pike convocă prima Mare Adunare a tuturor colectivelor și cooperativelor muncitorești și non-muncitorești. Au venit toți tovarășii reprezentanți și au început să discute ce va urma să

fie făcut în ziua următoare. Se vor scrie decrete care să scadă orele de muncă cât mai mult cu putință, pe baza lungimii vieții fiecărei ființe vii din Comună, se vor trasa liniile care să fie urmate spre a fructifica și ușura viața de zi cu zi, se va hotărî desființarea familiei ca unitate centrală socio-economică și faptul că copiii au aceleași drepturi precum adulții.

Cu toții, parcă prin minune, veneau cu idei noi și îndrăznețe, idei pe care parcă le știau de o viață, chiar







dacă abia ce auziseră de Comunism. Asta îl făcea încrezător pe Csipike că, de fapt, Comunismul este o stare naturală, pe care oricine, dacă i se oferă posibilitatea, și-ar asuma-o.

Și discutau, iar orele treceau, deciziile creșteau în număr, la fel și speranțele.

Iar după câte și mai câte decizii și hotărâri, Csipike se retrase, căci se făcuse târziu și se puse să doarmă.

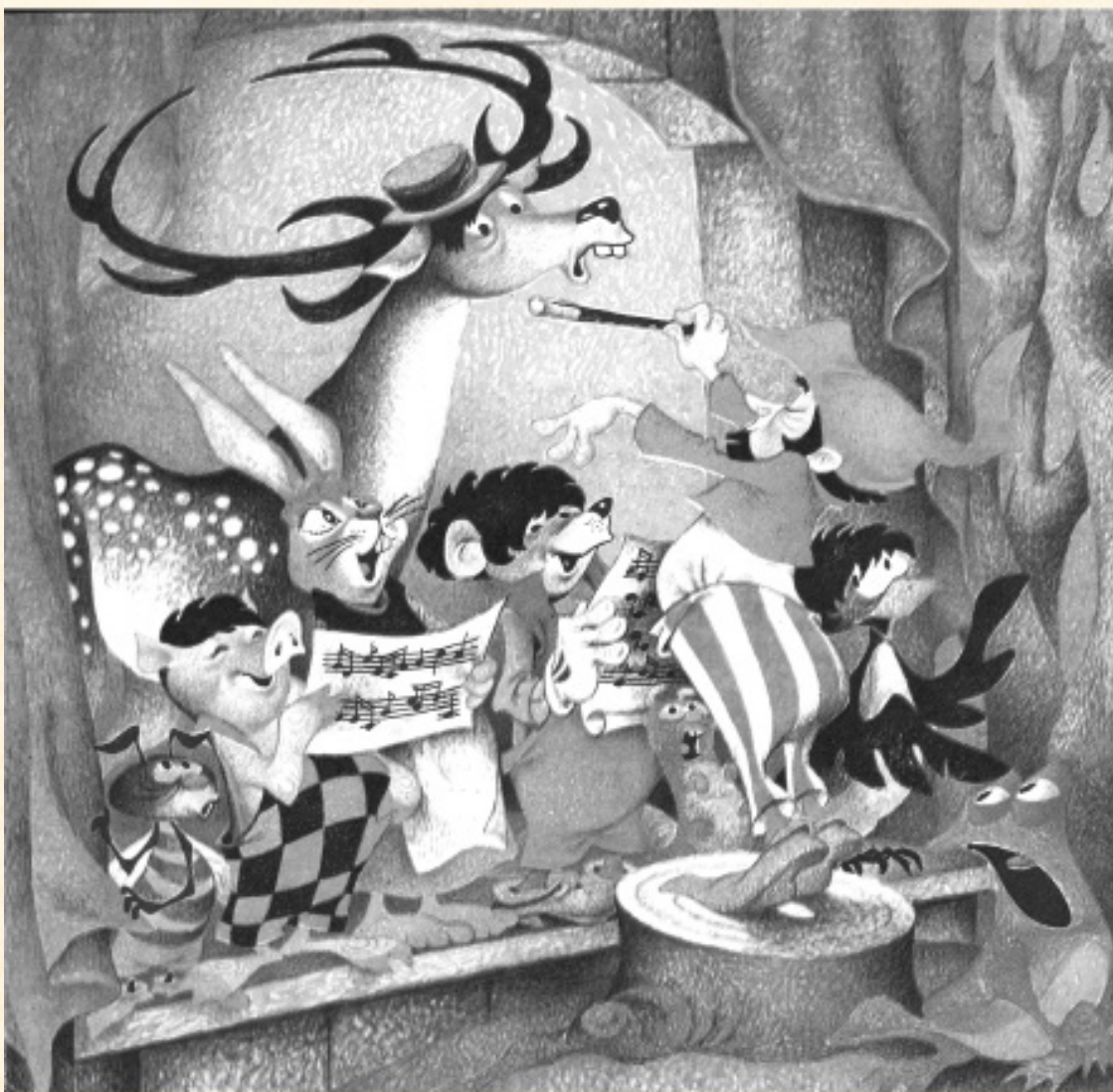
\*\*\*

Aceasta a fost povestea lui Csipike, care a făcut din vis realitate.

La urma urmei, ca să vă spun un secret, oricare dintre noi putem fi Csipike pentru o zi sau o viață întregă. Trebuie doar să visăm, să ne asumăm și să aplicăm!

SFÂRȘIT





Întrebat de către un călător străin, de care acțiune revoluționară este cel mai mândru, Csipike a răspuns:

- Cel mai fericit am fost când am început să îi cântăm în strună inamicului de clasă!

(...)

Călătorul nu se arată prea fericit la auzul acestui răspuns.



La câteva zile după ce au reușit să motiveze societatea să instaureze Comuna, tov. animale îl căutau cu disperare pe Csipike.

- Ce să se fi întâmplat cu Csipike al nostru?,  
întrebă, plângând, tov.  
Cîrțițescu



- Nu știu, răspunse tov.  
Iuliu Albinuț, dar după  
ce au venit acei domni  
în costume negre, din  
partea inamicului de  
clasă, a dispărut subit...

Csipike nu fusese răpit de forțele inamicului de clasă, precum am crede, ci a dispărut de bună voie. Având o conștiință puternică de clasă, acesta a conchis, atunci, la malul apei, că revoluția trebuie să continue fără nici un lider, chiar și unul informal!



